HRVATSKI SVECI I BLAŽENICI

ŽIVOTOPISI, MOLITVE, LIKOVNI PRIKAZI

HRVATSKI SVECI I BLAŽENICI
životopisi, molitve, likovni prikazi

HRVATSKI SVECI I BLAŽENICI
životopisi, molitve, likovni prikazi

Izdavači
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić"
Nacionalno svetište sv. Josipa Karlovac

Za izdavače
Tanja Baran
Antun Sente ml.

Urednica i lektorica
Tanja Baran

Korektorica
Martina Valec-Rebić

Likovno oblikovanje
Blaženka Matić

Slika na naslovnici
Jure Paponja: *Hrvatski sveci i blaženici*, ulje na platnu,
210x450 cm, 2013. (župna crkva Svih svetih Zvirići, Ljubuški, BiH)

Naklada
1000 primjeraka

Tisak
Tiskara *Gradus* Sesvete

ISBN 978-953-56073-1-1
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić"

ISBN 978-953-8425-01-1
Nacionalno svetište sv. Josipa Karlovac

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001115504.

Knjižica je otisnuta uz potporu Udruge Zelene i plave Sesvete.

HRVATSKI SVECI I BLAŽENICI

životopisi, molitve, likovni prikazi

Urednica
Tanja Baran

Križevci – Karlovac, 2021.

SADRŽAJ

BLAŽENI NAROD SVETIH HRVATA

Lijepa je hrvatska svetost. Kreposna ili mučenička. Bogata. Ponosna. I mada u Hrvatskoj nema mnogo beatificiranih i kanoniziranih ljudi, uzora za nasljedovanje itekako ima. Jer su tragovi svetosti u hrvatskom narodu duboki.

Tri su puta dosad Hrvati slavili kanonizaciju, devet puta beatifikaciju. U hrvatskom vjerničkom puku žive i duhovni velikani koje narod po predaji drži blaženima ili svetima, iako za njih nije vođen službeni kanonski proces. Raduje što je u tijeku gotovo četrdeset službenih postupaka za proglašenje blaženima, a ima i onih osoba koje su na glasu svetosti i proces je, vjerojatno, tek pred njima.

Na prouku i nasljedovanje ljudi sveta života potiču i hrvatski biskupi 2002. godine u pastoralnim smjernicama HBK na početku trećeg tisućljeća. U dokumentu *Na svetost pozvani* poručuju: *Potičemo, stoga, sustavno istraživanje i prikladno predstavljanje povijesti kršćanske svetosti u našem narodu, a sve u duhu drevne mudrosti koja je u povijesti otkrila učiteljicu života. To nam se nastojanje čini to potrebnijim, što je u*

nas naglašenija sklonost zanemarivati povijesne korijene, kako narodne, tako i religiozne. Prema takvim tendencijama nipošto ne smijemo ostati ravnodušni, jer „zaborav vlastitog čina rođenja i vlastitog skladnog razvoja uvijek nosi opasnost i može dovesti čak do otuđenja", kaže papa Ivan Pavao II.

U tom duhu, a sa željom da i vjernici laici dadu svoj doprinos boljem poznavanju i intenzivnijem štovanju hrvatskih svetaca i blaženika, u Križevcima su još 2009. niknuli Dani hrvatskih svetaca i blaženika, četverodnevna manifestacija u kojoj se euharistijskim slavljima, ali i bogatim kulturnim programom hrvatskim vjernicima žele približiti hrvatski duhovni velikani, službeno proglašeni i oni koji su na putu prema službeno proglašenoj svetosti. Okupljeni po duhovnim poticajima i pod imenom križevačkoga župnika na glasu svetosti Stjepana Kranjčića, a pod okriljem zaštitnika trećega hrvatskog sveca Marka Križevčanina, u Udruzi za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić" svake se godine oblikuje bogat program pun likovnih izložaba, predstavljanja knjiga, dramskih i glazbenih izvedbi, radionica za djecu (www.sveci.kranjcic.hr), kako bi se hrvatskoj javnosti pokazala obilja za razna nadahnuća koja nude naši nebeski zaštitnici. Kako bismo iz Križevaca svi zajedno poručili da se itekako imamo kome utjecati, da se imamo kime ponositi, da imamo uzore neprolaznih vrijednosti, vječnoga sjaja!

No, svakogodišnja četverodnevna ljepota hrvatskih svetaca i blaženika u Križevcima vrlo brzo od začinjanja te jedinstvene manifestacije u Hrvatskoj, kroz izložbeni projekt „Hrvatski sveci i blaženici u našem narodu", putuje po Hrvatskoj, a sa željom da se hrvatski duhovni velikani uobličeni u likovnu izložbu prikažu vjernicima i zainteresiranoj javnosti diljem domovine. Naime, od samih početaka Dani hrvatskih svetaca i blaženika u Križevcima započinju izložbom portreta naših duhovnih velikana koju oblikuje izabrani hrvatski akademski obrazovani likovni umjetnik. Nakon Križevaca izložba ide dalje. Prvih deset godina, pod okriljem Galerije Laudato, u nekoliko hrvatskih sredina, a od 2019., pod okriljem Nacionalnoga svetišta sv. Josipa, izložba dolazi u mnoge hrvatske krajeve. Poziva je sve više. Kao da nas hrvatska svetost privlači, zove i okuplja sa svih strana.

Sveti Josip, zaštitnik Hrvatske odlukom Hrvatskoga sabora još iz 1687., od vremena kada još nismo imali nijednoga proglašenog bla-

ženika, danas nosi hrvatske svece i blaženike po Hrvatskoj. Od Križevaca nadalje. Kroz likovnu izložbu. I nudi ljepote pogleda i radost zajedništva, sve po poticajima hrvatskih svetaca i blaženika.

Hrvatsku svetost treba poznavati, njoj se vrijedi moliti. Neka toj nakani pridonese i ova knjižica. U njoj su sabrani životopisi, molitve i likovni prikazi svih kanoniziranih i beatificiranih hrvatskih ljudi. Pridodan je i popis slugu i službenica Božjih te osoba na glasu svetosti. Naravno da taj niz nije konačan. Jer svetost zove, pozivala je nekada u prošlosti, a poziva i nas u suvremenosti.

Hvala pojedinim biskupima, provincijalima, postulatorima, promicateljima štovanja, Glasu Koncila, svima koji su pomogli oko oblikovanja životopisa i ustupanja službeno odobrenih molitava u ovoj knjižici. Hvala na likovnim prikazima naših duhovnih velikana koji su znani od ranije ili su niknuli tijekom izložbenoga projekta „Hrvatski sveci i blaženici u našem narodu”. Hvala pokroviteljima i moliteljima na svakovrsnoj potpori.

Hrvatski sveci i blaženici, molite za nas!

doc. dr. sc. Tanja Baran
predsjednica Udruge za promicanje
znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

HRVATSKI SVECI

SV. NIKOLA TAVELIĆ
franjevac, misionar, mučenik

(Šibenik, oko 1340. – Jeruzalem, 14. studenoga 1391.)

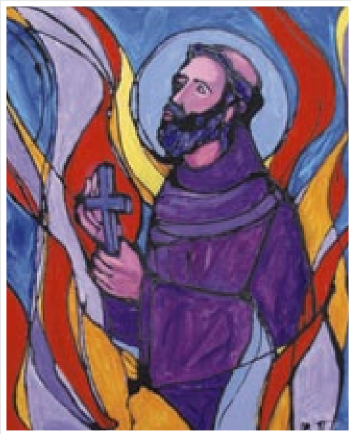

O životu Nikole Tavelića ne zna se mnogo. Ipak se o njemu mnogo napisalo. Razlog je tome taj što je Nikola prvi svetac u hrvatskom narodu službeno priznat od Katoličke Crkve. Rodio se u Šibeniku oko 1340. godine. Potomak je stare hrvatske plemićke obitelji. U franjevački je red stupio u rodnom gradu u kojem je bio samostan sv. Frane koji opstoji do danas kao Nacionalno svetište sv. Nikole Tavelića. Teološku i filozofsku naobrazbu najvjerojatnije je stekao u susjednoj Italiji. Za svećenika je zaređen oko 1365. godine.

Zatim je 1371. otišao u Bosnu, gdje je djelovao kao misionar punih dvanaest godina. Nikola se u Bosni, po svoj prilici, upoznao i sa svojim budućim prijateljem u mučeništvu, Francuzom fra Deodatom. Najvjerojatnije je 1383. napustio Bosnu i otišao u Svetu Zemlju. Bio je dodijeljen samostanu Svetog Spasa na Sionu u kojem su, osim Nikole, iz Hrvatske u to vrijeme djelovali fra Martin i fra Ivan. Poglavar samostana tada je bio fra Gerard Chalvet, koji je kasnije napisao izvješće o mučeništvu Nikolinu i njegove subraće.

Franjevci u Jeruzalemu bili su dušobrižnici za katoličke kršćane u Svetoj Zemlji. Oni su gotovo jedini vodili brigu o bolesnicima, bogaljima, siromasima i hodočasnicima. Tim se djelovanjem bavio i sv. Nikola. Bio je neumoran u propovijedanju istinite i prave vjere. Revno je i žarko obavljao svete čine i razne pobožnosti na mjestima koji su usko povezani s najvišim tajnama kršćanstva.

U vrijeme sv. Nikole Palestinom su vladali Arapi, po vjeri muslimani. Nikolin zanos i odanost kršćanstvu, kao i žar propovijedanja evanđelja, bili su zaista izvanredni i prožimali su sav njegov život i apostolat. To ga je natjeralo da pođe k samom jeruzalemskom kadiji s namjerom da mu objasni pravu vjeru, da ga i obrati. Uz pristanak svoga gvardijana, kadiji se uputio 11. studenoga 1391. Pošao je s trojicom svoje subraće, najstarijim Deodatom iz Ruticinija i Petrom iz Narbonne u Francuskoj te Stjepanom iz Cunea u Italiji. Subraća su nosila svitak s dokazima i odlomcima iz Svetoga pisma na arapskom jeziku, ali ispisanim latiničkim slovima.

Franjevačka braća u svom naumu nisu uspjela, naprotiv svojim nastupom razjarili su kadiju, njegove viječnike i prisutne muslimane. Nikola je sa subraćom osuđen na smrt. Najprije su ih isprebijali, zatim bacili u tamnicu i, konačno, treći dan ih sasjekli. Sasječena tijela bacili su u oganj. Začudo, prema izvješću, dijelovi njihovih tijela nisu izgorjeli, pa su ih muslimani pokupili i tajno zakopali, da njihovi ostaci ne bi dospjeli u kršćanske ruke. Zato se ni ne zna za Nikolin grob, ni za grobove njegove subraće. Obaviještene su odmah najviše crkvene vlasti, kao i poglavarstvo reda i provincija kojima su mučenici pripadali. Vijest se raširila po cijelom kršćanskom svijetu.

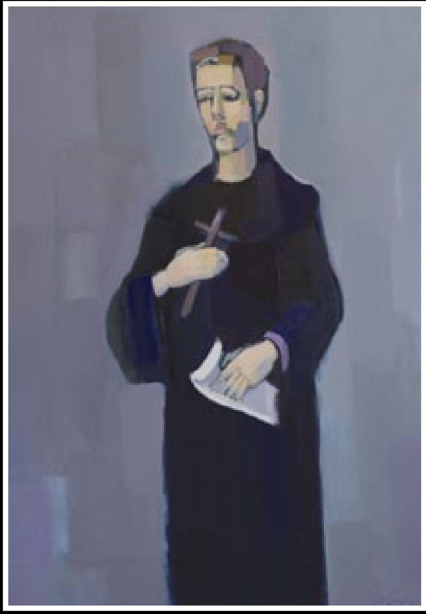
Kao redovnik i svećenik Nikola je radom, učenjem i molitvom uspio ostvariti ideal kršćanstva – svetost. Ispunjen Kristovim žarom htio je sljedbenicima islama pružiti istinu o Isusu, kojega i oni priznaju prorokom i Božjim poslanikom, ali ne i Sinom Božjim. Nikola je, dakle, već u 14. stoljeću pružio prijateljsku ruku islamskom svijetu. Ranije je, propovijedajući u Bosni s franjevcima iz raznih europskih zemalja, pokazao svoje široko srce, koje nije bilo sputano uskim regionalnim ili nacionalnim granicama, a rad i mučeništvo s trojicom braće iz Francu-

ske i Italije svakako potvrđuje da je fra Nikola i u životu i u smrti bio otvoren prema svima – od braće franjevaca iz raznih europskih naroda do braće muslimana u Palestini, koje je ljubio pa je iz ljubavi prema njima i prolio svoju svjedočku krv.

Braća iz samostana sv. Frane u Šibeniku čuvala su spomen na dan Nikoline mučeničke smrti 14. studenoga. Od kraja 19. stoljeća, zalaganjem šibenskoga biskupa Antuna Josipa Fosca, privatno štovanje bl. Nikole postaje javno. Papa Leon XIII. godine 1889. odobrio je Tavelićevo štovanje koje otada prelazi granice Šibenske biskupije i reda kojemu je Nikola pripadao, zatim i granice njegove domovine dok nije, konačno, postao svetac cijeloga svijeta. Kanonizirao ga je papa Pavao VI. u bazilici sv. Petra u Rimu 21. lipnja 1970. u prisutnosti više od dvadeset tisuća vjernika, ne samo iz Hrvatske, već i iz ostalih zemalja u kojima danas žive Hrvati.

Hrvati svojim zaštitnikom drže sv. Josipa, a svoga prvoga kanoniziranog sveca Nikolu Tavelića slave kao suzaštitnika. Hrvatski je sabor 1687. sv. Josipa proglasio zaštitnikom Hrvatske, a sv. Nikola Tavelić suzaštitnik je postao kanonizacijom.

Spomendan mu je 14. studenoga.

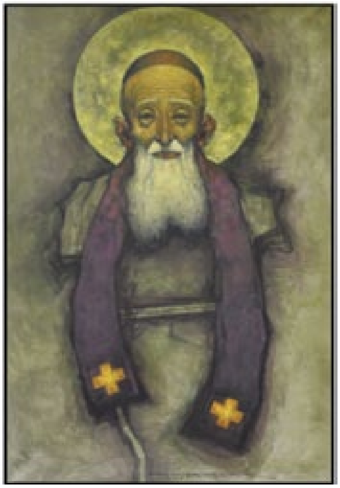
MOLITVA SV. NIKOLI TAVELIĆU

Bože, Ti si svetog Nikolu Tavelića proslavio revnošću za širenje vjere i palmom mučeništva.
Daj da po njegovu zagovoru nadvladamo sve protivštine života i Kristovom strpljivošću stignemo k Tebi, jedinom pravom životu.
Po Gospodinu našemu Isusu Kristu, Sinu tvome, koji s Tobom živi i kraljuje u jedinstvu Duha Svetoga, Bog, po sve vijeke vjekova.
Amen.

SV. LEOPOLD BOGDAN MANDIĆ
franjevac kapucin, ispovjednik

(Herceg Novi, 12. svibnja 1866. – Padova, 30. srpnja 1942.)

Na ulazu u *Zaljev hrvatskih svetaca* (Boka Kotorska, danas u Crnoj Gori) smješten je lijep gradić Herceg Novi koji je 1382. godine podignuo bosanski kralj Tvrtko I. U njemu je 12. svibnja 1866. godine rođeno dvanaesto dijete u obitelji Dragice i Petra Mandića, kojemu su na krštenju nadjenuli ime Bogdan Ivan. Njegovi preci potječu iz Zakučca kraj Omiša, iz zaseoka Mandići, odakle se njegov pradjed Nikola odselio u Herceg Novi i zasnovao obitelj. Kako je kapucinski samostan u bokokotorskome gradiću tada pripadao venecijanskoj provinciji, Bogdan je pošao u sjemenište u Udine, obukao redovničko odijelo u Bassanu i nazvao se fra Leopold. Nakon završenoga studija 1890. godine u Veneciji je zaređen za svećenika.

Kao mladomisnik svojim je poglavarima izrazio želju da se vrati u domovinu i radi na jedinstvu istočne i zapadne Crkve. No, poslušnost mu je dodijelila druge službe. Djelovao je od 1897. do 1900. kao poglavar samostana u Zadru, i kratko tijekom 1923. u Rijeci. Nekoliko je godina bio odgojitelj studenata filozofije, predavač patrologije, a više je godina jednom tjedno odlazio iz Padove u Veneciju te mlade kapucine učio hrvatskom jeziku koji im je trebao u pastoralnom radu među hrvatskim vjernicima. Od godine 1906. bio je ispovjednik u Padovi gdje se u jeku Drugoga svjetskog rata i preselio u vječnost.

Jednom je prijatelju u jednoj prigodi povjerio svoju tajnu: *Ja sam kao ptica u krletci, ali je moje srce uvijek tamo preko mora* (tj. u domovini). Kada su vlasti 1917. godine tražile od njega da primi talijansko državljanstvo, izjavio je da krv nije voda pa je zato bio interniran u južnoj Italiji.

Unatoč niskom rastu od tek 135 cm, govornoj mani, otežanom hodu i boležljivosti, Leopold je duhom postao istinski div! Na glasu je bio i ostao kao čudotvorac. I kao izuzetno milosrdna osoba.

Ključna u njegovu redovničkom i svećeničkom djelovanju bila je služba ispovjednika u Padovi. U njoj je ustrajao do kraja života.

Punih 40 godina svakodnevno je satima ispovijedao, i više od deset sati dnevno. Dolazili su mu mali ljudi s ulice i ugledni građani: radnici i industrijalci, studenti i profesori, intelektualci i vojni časnici, redovnici i redovnice, svećenici i biskupi. Svi su jednako željeli baš njega, skromna kapucina za ispovjednika, jer je bio obdaren darom mudrosti, i pravoga savjeta, jednostavnošću, ljudskošću i ljubavlju. Onom božanskom, koja je lijek za smirenje duše. Imao je dar uvida u tuđe savjesti, dar proricanja i dar liječenja. Pokornicima je davao male molitve, a on je do dugo u noć umjesto njih i na ekumensku nakanu prikazivao Bogu molitve i žrtve. Zavjetovao se da će svakoga pokornika primiti kao *kršćanskog brata s Istoka*. Tako je ne samo svakome pokorniku posvećivao najveću pozornost i ljubav, nego je svoju ispovjedaonicu, kao mjesto pokore i žrtve, učinio mjestom i načinom osobnoga posvećenja i ekumenskog apostolata. Za njega je ispovjedaonica bila povlašteno mjesto ekumenskoga djelovanja, molitve i žrtve da se ostvari velikosvećenička molitva s Posljednje večere: *Da svi budu jedno* (Iv 17, 21). Iz rodnoga je gradića, naime, ponio ranu

podijeljenosti kršćana na katolike i pravoslavce i sav se žrtvovao da bi ta rana zacijelila. On je kao ekumenist i graditelj mostova među narodima postao preteča i uzor svim građanima ujedinjene Europe koja se rađa tek u našem vremenu. Zato je prozvan *apostolom ekumenizma, mučenikom ispovjedaonice i misionarem za pomirenje među narodima*.

Postupak za proglašenje blaženim započeo je već 1946. godine. Leopoldovo je neraspadnuto tijelo preneseno s gradskoga groblja u kapelicu pokraj crkve u Padovi u kojoj je neprekidno ispovijedao.

Blaženim ga je 1976. godine proglasio papa Pavao VI., a svetim 1983. papa Ivan Pavao II.

Spomendan mu je 12. svibnja.

MOLITVA SV. LEOPOLDU BOGDANU MANDIĆU

Bože ljubavi i jedinstva!
Ti si svećenika Leopolda Bogdana Mandića uresio velikim milosrđem prema grešnicima i potaknuo da gorljivo promiče jedinstvo kršćana.
Po njegovu zagovoru obnovi nam duh i srce, da svima iskazujemo Tvoju ljubav i puni nade radimo za jedinstvo svih vjernika.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.

SV. MARKO KRIŽEVČANIN
svećenik, košički mučenik,
profesor teologije, kanonik, misionar

(Križevci, 1588./1589. – Košice, 7. rujna 1619.)

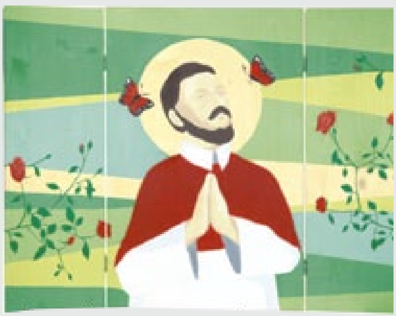
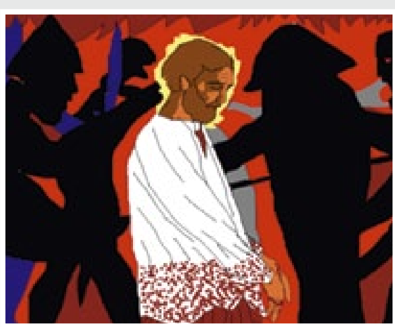
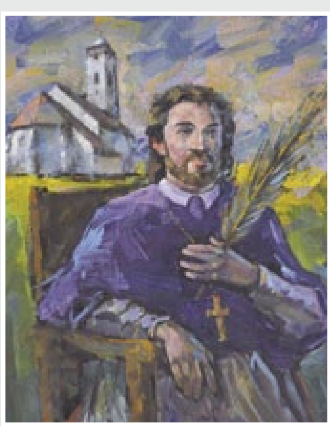

Križevci, stari kraljevski grad podno Kalnika, rodno su mjesto sv. Marka Križevčanina, trećega hrvatskog sveca, a prvoga i zasad jedinoga proglašenog sveca Zagrebačke nadbiskupije i Bjelovarsko-križevačke biskupije.

Marko se punim imenom zvao Marko Stjepan Krizin. Za svećenički se poziv odlučio u svojim najranijim danima. Najprije je studirao filozofiju u isusovačkom kolegiju u Grazu gdje mu je profesor bio Petar Pázmány, kasniji nadbiskup i kardinal. Ondje je stupio i u Marijinu kongregaciju. Studij je, od 1611. do 1615. godine, nastavio u Rimu u Papinskome zavodu *Germanicum et Hungaricum*. Na jednom se dokumentu, koji se čuva u arhivu toga Zavoda, i danas može pročitati Markov vlastoručni potpis *Marcus Stephanus Crisinus, Croata Dioecesis Zagrabiensis*, tj. Marko Stjepan Križevčanin, Hrvat iz Zagrebačke biskupije. Kao student se odlikovao bistrinom uma i krepošću. Nakon završetka studija, godine 1615. zaređen je za svećenika, vratio se u domovinu i neko je vrijeme radio u svojoj rodnoj Zagrebačkoj biskupiji.

Uskoro ga je kardinal Pázmány pozvao u Ugarsku. Imenovao ga je profesorom i ravnateljem sjemeništa u Trnavi, zatim ostrogonskim kanonikom, ravnateljem zavoda i arhiđakonom u Komárnom te upraviteljem opatije u Széplaku (Krásna) u Slovačkoj. Bilo je znano da je Marko bio uzorno odgojen, sposoban i marljiv, zato je i dobio odgovorne službe koje je obavljao predano i uspješno.

Košice su u to doba bile utvrda ugarskoga kalvinizma. Kako bi ojačao položaj malobrojnih katolika, gradski je upravitelj, namjesnik kralja Matije II., Andrija Dóczi u Košice pozvao dvojicu isusovaca: Poljaka Melkiora (Melchior) Grodzieckoga i Mađara Stjepana (Istvána) Pongrácza. Njihov je plodonosni rad ojačao svijest katolika, ali i izazvao bijes kalvina koji su potaknuli narod na bunu lažno optuživši katolike da su 13. srpnja 1619. izazvali požar u gradu. U to je vrijeme u Košicama s isusovcima bio i naš Marko. Te teške trenutke njih su trojica živjeli u zajedništvu, nastojeći pomoći katolicima u gradu. No, kad je zapovjednik kalvinske vojske Juraj Rákóczi 3. rujna 1619. godine sa svojim hajducima ušao u grad, odmah je u tamnicu zatvorio svu trojicu katoličkih svećenika. Marko, Melkior i Stje-

pan nagovarani su da se odreknu vjernosti Petrovu nasljedniku, da više ne budu *papisti*, već da postanu kalvini. Tri dana nisu im dali ni jesti ni piti. Vojni je zapovjednik obećao Marku darovati crkveno imanje ako se odrekne katoličanstva i postane kalvin. Marko je to najenergičnije odbio. Zatim su sva trojica okrutno mučena. Glave su im odrubljene 7. rujna 1619. godine.

Vijest o njihovu mučeništvu proširila se munjevitom brzinom. Knez Bethlen najprije nije dopuštao dostojanstven pokop košičkih mučenika. Tek nakon šest mjeseci to je, ipak s kneževim dopuštenjem, učinila grofica Katalina Pálffy. Danas se relikvije čuvaju u uršulinskoj crkvi u Trnavi. Spomenuti kardinal Pázmány poveo je kanonsku istragu o mučeništvu svjedoka vjere, prikupio je potrebnu dokumentaciju i zatražio od pape Urbana VIII. da ih proglasi svetima. Postupak se oduljio. I beatifikacija i kanonizacija dogodile su se tek u 20. stoljeću.

Sv. Marko ljude nije dijelio po nacijama niti po vjerskom uvjerenju. Postoje, naime, mnoga svjedočanstva da je i s kalvinima, od kojih su se mnogi zgražali nad Markovom smrću, bio u dobrim odnosima. On u kalvinima nije gledao neprijatelje, nego braću u Kristu s kojom treba zajednički živjeti u Kristovoj ljubavi. Ljubav i dijalog poruke su sv. Marka, ko-

jega Katolička Crkva u cijelome svijetu štuje kao priznatog mučenika.

Iako je Marko bio svjestan svoje hrvatske nacionalnosti, njegovo mu hrvatstvo nije smetalo da na poziv ostrogonskog nadbiskupa pođe u Mađarsku i stavi se u službu Crkve i naroda u toj zemlji. A kad je poslan u Trnavu, opet se ponašao kao da je u svojoj kući. Marko je, dakle, u raznim državama (Austrija, Italija, Mađarska, Slovačka) i narodima živio i radio kao da je među svojima. On je uistinu bio pravi Europljanin. Zagreb i Rim, Ostrogon i Trnava za njega su bili jedno polje apostolskoga djelovanja i pastoralnoga rada. Zato se sv. Marka Križevčanina drži zaštitnikom Hrvatske i Hrvata u europskim integracijama. Zaštitnik je katoličkog tiska. Bl. Alojzije Stepinac povjerio mu je zaštitu hrvatske mladeži. Još je i zaštitnik Bjelovarsko-križevačke i Varaždinske biskupije te Koprivničko-križevačke županije. Izniman je uzor vjernosti Crkvi.

Papa Pio X. svu trojicu košičkih mučenika proglasio je blaženima u Rimu 15. siječnja 1905. godine. Svetima ih je u Košicama, tijekom svojega pastoralnog pohoda Slovačkoj, proglasio papa Ivan Pavao II. 2. srpnja 1995. godine. Domovinska proslava kanonizacije održana je 10. rujna 1995. u Markovim rodnim Križevcima.

Spomendan mu je 7. rujna.

MOLITVA SV. MARKU KRIŽEVČANINU

Bože, Oče naš!
Tvoji su mučenici sv. Marko Križevčanin, Stjepan Pongrácz i Melhior Grodziecki podnijeli mučeništvo kao svjedočanstvo vjere u Isusa Krista i vjernosti Svetome Ocu.
Molimo Te i mi Hrvati, sunarodnjaci sv. Marka Križevčanina, udijeli nam milost da svoju vjeru dublje razumijemo i snagom Duha Svetoga u njoj živimo.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.

HRVATSKI BLAŽENICI

BL. AUGUSTIN KAŽOTIĆ

dominikanac, biskup,
teološki pisac i propovjednik,
crkveni reformator, prosvjetitelj

(Trogir, oko 1260. – Lucera, 3. kolovoza 1323.)

Starodrevni grad Trogir na jadranskoj obali podario je Crkvi i hrvatskome narodu dominikanca, biskupa Zagreba i Lucere, prvoga hrvatskog blaženika i jednoga od prvih teoloških pisaca u Hrvata. Potječe iz trogirske patricijske obitelji Kažotić (Casoti, Gazotti), od uglednoga poslovnoga čovjeka oca Nikole i dobre, pravedne i siromasima sklone majke Radoslave Saladini.

Augustin je u Red sv. Dominika ušao u Splitu te je u istome gradu studirao filozofiju i teologiju. Na putovanju u Parizu u kojem se trebao školovati jedva je izbjegao smrt, a nakon oporavka 1287. godine započeo je studij na Sorbonni. Nakon završetka studija radio je s fra Nikolom Bocassijem, generalom reda koji je poslije postao kardinal i papa Benedikt XI. On je Augustina 1303. godine imenovao biskupom u gradu Zagrebu.

Kao zagrebački biskup Augustin je pokazao izvanrednu snagu duha. Bio je teološki pisac i propovjednik. Obilazio je biskupiju i poticao svećenike na duhovni život i pastoralni rad. Reformirao je liturgiju i uveo originalni *zagrebački obred*. U katedrali je uveo zajedničko moljenje časoslova, utemeljio je katedralnu školu, prvu visoku školu u Hrvatskoj, ne samo za svećenike pripravnike, nego i za laike. Kao zagrebački biskup održao je tri biskupijske sinode i sudjelovao na Općem crkvenom koncilu u Vienne u Francuskoj. Rado je sudjelovao na javnim crkvenim manifestacijama, hodočašćima i proštenjima, borio se protiv praznovjerja.

Bio je vrlo zauzeti član Hrvatskoga sabora i 1318. godine predvodio je izaslanstvo episkopata u Avignon, gdje je papi Ivanu XXII. iznio probleme i poteškoće koje je stvarao kralj Karlo I. Robert Anžuvinac. Kako mu kralj nije dopustio da se vrati u svoju biskupiju u Zagreb, papa ga je imenovao biskupom Lucere, maloga grada u južnoj Italiji koji je upravo tada bio oslobođen od Saracena. Augustin je preporodio tu biskupiju i stekao veliko poštovanje u narodu. Putovao je, obilazio ljude, liječio bolesnike, započeo obnovu katedrale, izgradio bolnicu i biskupijski dvor. U samo godinu dana učinio je toliko puno da ga je gradsko vijeće nazvalo *Drugim ocem*

domovine. Augustin je umro u Luceri od posljedica ranjavanja 3. kolovoza 1323., nakon što je samo godinu dana ondje obnašao biskupsku službu. Njegovo se tijelo čuva u tamošnjoj katedrali, a dio moći u njegovoj kapeli u zagrebačkoj katedrali.

Uz osobito pastoralno djelovanje i vrlo skromni i siromašni osobni život, Augustin se posebno brinuo za siromahe. Tako je kanoniku, upravitelju katedralne škole, osigurao redovita materijalna primanja, ali mu je zabranio da od siromašnih učenika traži novac ili bilo koje usluge. Od svojih biskupskih prihoda redovito je veći dio dijelio siromasima.

Osobitu pozornost posvećivao je zdravstvu i higijeni naroda. Iz Bamberga je naručio priručnik o zdravlju, a po selima je dao kopati bunare i saditi ljekovito bilje (npr. u Vugrovcu). Povjesničar i kanonik Baltazar Krčelić zapisao je da je 1312. godine, u doba izgradnje katedrale, bila velika suša i da je po zagovoru svetoga biskupa na današnjem Trgu bana Jelačića u Zagrebu provreo izvor vode koji je danas vrlo lijepo uređen. To je svima poznati Manduševac.

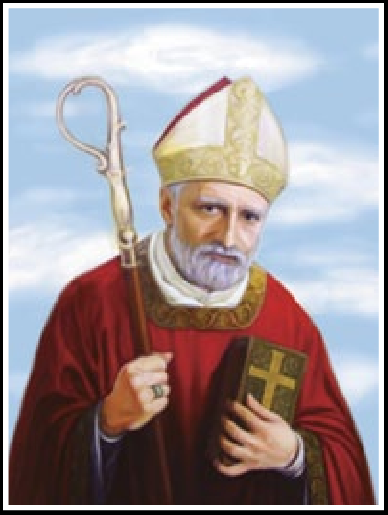

Narod je biskupa Augustina odmah štovao kao sveca. Kalabrijski nadvojvoda Karlo 1325. godine zamolio je papu da Augustina proglasi svetim, a zagrebački misal u to doba već ima tekstove mise ispisane njemu u čast. Blaženim ga je 1702. godine proglasio papa Klement XI.

Prvi je službeno proglašeni blaženik Hrvat.

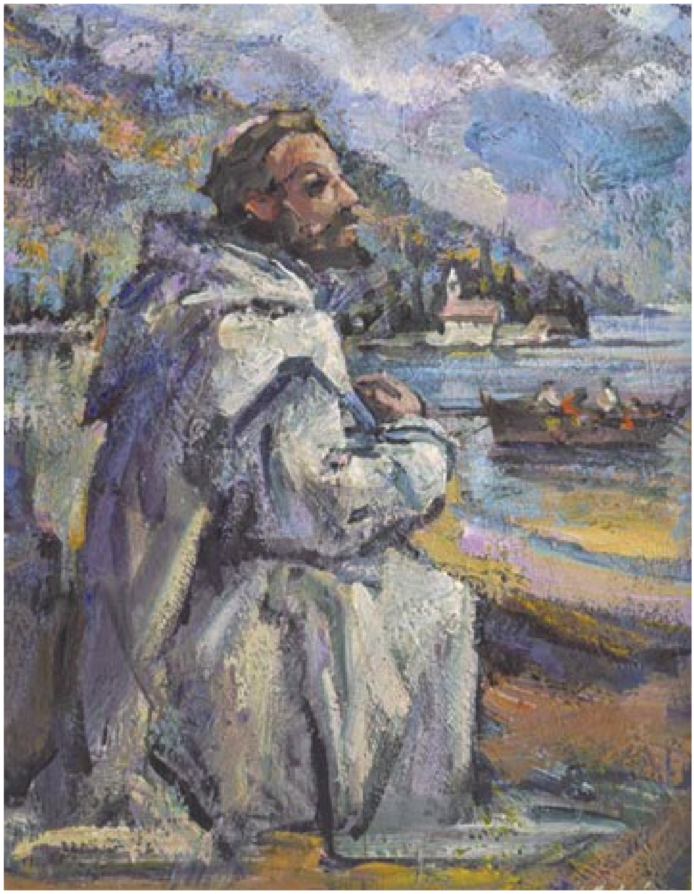
U devetstoljetnom nizu zagrebačkih biskupa Augustin je – uz nadbiskupa Alojzija Stepinac – jedini uzdignut na čast oltara, a vodi se postupak za njegovo proglašenje svetim.

Spomendan mu je 3. kolovoza.

MOLITVA BL. AUGUSTINU KAŽOTIĆU

Blaženi Augustine, zaštitniče Trogira, diko Zagreba i hrvatskoga naroda, oče siromaha, tješitelju bolesnih, bijednih i nevoljnih, k Tebi se pouzdano utječem.
Ti si mnoge u svom životu i poslije smrti utješio, ozdravio i razne im milosti od Boga isprosio.
Izmoli i meni milost za koju Te vruće zazivam (...), ako to hoće Bog, koji neka je blagoslovljen u vijeke vjekova.
Amen.

BL. GRACIJA IZ MULA
redovnik augustinac, pustinjak

(Muo u Boki Kotorskoj, 27. studenoga 1438. –
– Venecija, 9. studenoga 1508.)

U malome selu Muo u Boki Kotorskoj rođen je budući blaženik krsnoga imena Pavao, kao jedinac u ribarskoj obitelji Benedikta i Dobre. Kao dijete iz siromašne obitelji ranu je mladost proživio na moru kao ribar i težak na škrtoj zemlji. Uskoro je postao mornar i na jednom od svojih putovanja po Jadranskom moru od svoga rodnog mjesta do Venecije, tražio je ne samo materijalnu dobit, nego i duhovna dobra. Tako je jednom prilikom 1468. godine slušao nadahnutoga propovjednika augustinca bl. Šimuna iz Camerina, glasovitoga pučkog misionara onoga vremena. Riječ bl. Šimuna bila je kao sjeme zasijano u Pavlovo srce koje je uskoro donijelo plod. Odlučio je, naime, napustiti dotadašnji način života i potpuno se posvetiti Bogu. Pokucao je na vrata samostana augustinaca, uzeo je znakovito redovničko ime Gracija, što znači milost, i počeo živjeti kao redovnik u siromašnom samostanu na brdu Ortone, nedaleko Padove. Strogo je postio i pod košuljom nosio pojas od oštre dlake, želeći tako biti bliže Kristu s kojim je bio mistično povezan u euharistiji. Nikada nije postao svećenik, već je kao brat redovnik ponizno obnašao službu ministranta i sakristana. Nakon 15 godina pokorničkoga života u skromnosti i postojanosti, iz Ortone je došao u samostan na otočiću sv. Kristofora u Veneciji. Tamo je proveo posljednje godine svojega života i sveto preminuo u svojoj 70. godini. Tijelo mu je najprije bilo pokopano u zajednički grob, a nakon kratkoga vremena položeno je u novi mramorni sarkofag i bilo je izloženo štovanju vjernika. Mnogi su tvrdili da su dobili brojne milosti po njegovu zagovoru.

Gracija je bio čovjek skromnoga podrijetla, težak i ribar. Zaputio se u veliki svijet kao mornar. Kada se odlučio za redovnički život, nije se htio baviti knjigom i postati svećenik, nego je živio kao skromni redovnički brat. Rad u sakristiji, samostanu i samostanskom vrtu Gracija je posvećivao predanom ljubavlju i žrtvom. Osobito

je gajio pobožnost prema Kristu nazočnom u presvetoj euharistiji. Za vrijeme mise uranjao bi u euharistijski misterij, hranio se Kristovim tijelom u svetoj pričesti, a u slobodno vrijeme sate i sate provodio je u klanjanju Presvetom oltarskom sakramentu. Bio je euharistijska duša. Noćna su mu bdjenja pred Presvetim bila redovita, a njegovi suvremenici redovnici svjedočili su da se iz njegove sobe diže čudesno svjetlo. Isticao se i u djetinje iskrenoj pobožnosti prema Mariji. Posebno su mu na srcu bili siromasi i prosjaci koji su dolazili na samostanska vrata. Nikoga nije odbio. Svakome je pružio koricu kruha i riječ utjehe koja im je često značila više nego materijalni dar.

Nakon Napoleonova pada pustinjaci sv. Augustina napustili su otočić sv. Kristofora i neraspadnuto tijelo bl. Gracije darovali su 1810. njegovu rodnom mjestu. Tako se, nakon 250 godina, u velikome narodnom slavlju lađa, vratio u rodno selo najveći sin toga maloga primorskog mjesta.

Gracija je imao dar proricanja i savjetovanja, pripisuju mu se brojna čudesa.

Papa Leon XIII. odobrio je trajno štovanje skromnoga redovnika i Graciju je 1889. godine proglasio blaženim.

Zaštitnik je ribara, radnika, neženja, vrtlara, pokornika, pomoraca.

Spomendan mu je 8. studenoga.

MOLITVA BL. GRACIJI IZ MULA

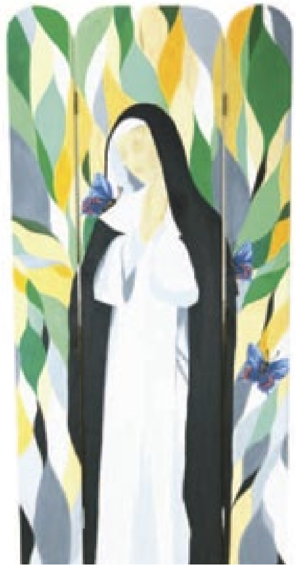
Bože, Ti si Kotoranina bl. Graciju uresio krepošću pokore i ljubavlju prema potrebnima. Daj, molimo Te, da idemo njegovim stopama i postignemo plod dobrih djela. Po Gospodinu našemu. Amen.

BL. OZANA KOTORSKA

dominikanka, pokornica, djevica

(Relezi, 25. studenoga 1493. – Kotor, 27. travnja 1565.)

Blažena Ozana Kotorska, rođena iz plemena Kosića u brdima iznad staroga grada Kotora, na krštenju je dobila ime Katarina. Živjela je kao pastirica, a njezina ju je pobožna majka uzorno odgojila. Ozana je molila roditelje da je puste u Kotor kako bi, živeći blizu Bogu posvećene katedrale sv. Tripuna i drugih crkava, mogla biti bolja Božja službenica. Majka je udovoljila njezinoj želji tek nakon očeve smrti. U Kotoru je pristupila prvoj ispovijedi i pričesti. Radila je kao kućna pomoćnica u poznatoj obitelji Buća. Bila je uzorna djevojka i u slobodno je vrijeme naučila čitati i pisati. Osim na materinskome, čitala je duhovne knjige i na latinskom i talijanskom jeziku. Osobito je voljela Sveto pismo. Kada je na Veliki petak 1513. godine u katedrali sv. Tripuna sudjelovala na obredima i slušala zanosnu propovijed, odlučila se potpuno posvetiti promatranju muke Kristove, molitvi, pokori i dobrim djelima.

Najprije je živjela kao pokornica uz crkvu sv. Bartola, a onda je 25. siječnja 1515. godine postala dominikanska trećoredica, položila redovničke zavjete i nazvala se Ozanom, u čast bl. Ozane iz Mantove, koja je umrla na glasu svetosti 1505. godine. Kada je potres srušio njezino siromašno prebivalište, 1521. godine preselila se u blizinu crkve sv. Pavla gdje se odlučila za vrlo strog pokornički način života. U maloj sobici provela je 44 godine u molitvi i pokori, kao *zazidana djevica,* te doživjela mistično sjedinjenje s Kristom.

Ozana je posebno štovala Kristovu muku i o njoj uvijek razmišljala. Stalno je molila i žrtvovala se za duše u čistilištu. Primala je pričest tri puta tjedno, što je za ono doba bilo prečesto. Svoje je dane provodila u postu i drugim pokorničkim djelima.

U svojoj sobici stalno je živjela u Božjoj prisutnosti. Inače je bila vješta vezilja. I danas se u kotorskoj katedrali čuva tjelesnik, korporal, koji je ona izvezla. Radila je za mnoge gospođe u Kotoru i okolici i sve što je dobivala za svoj rad dijelila je siromasima. Njezinim nastojanjem djevojke koje su stupile u dominikanske trećoredice počele su

živjeti zajedničkim životom u samostanu sv. Pavla koji su im predala braća dominikanci. Samostan su početkom XIX. stoljeća dokinule francuske vlasti.

Ozanina ćelija bila je najtraženije mjesto u gradu, srce grada Kotora. Kotorani su svoju veliku sugrađanku nazivali *trubljom Duha Svetoga* i *učiteljicom mistike*. I pučani i plemići, gradski oci i biskupi, dolazili su joj po savjete. Posebno se zalagala za mir u gradu i to među posvađanim velikim obiteljima, pučanima i vlastelom, ali i među pojedinim građanima. Zato je nazvaše *djevicom miriteljicom* i *anđelom mira*.

Uvijek je rado primala svoje seljane i poticala ih na pravi kršćanski život pa je mnogi smatraju apostolicom kršćanskoga jedinstva i zaštitnicom ekumenskoga pokreta.

Uz sv. Tripuna građani Kotora štuju je kao svoju zaštitnicu jer je za vrijeme potresa, kuge i drugih nepogoda spašavala grad, a posebno kada je turski admiral Hajrudin Barbarosa 9. kolovoza 1539. godine osvojio Herceg Novi i sa svojom mornaricom napao Kotor. Ona je hrabrila građane da se junački bore i da grad neće pasti u neprijateljske ruke. Na-

kon više dana opsade tursko brodovlje moralo se povući neobavljena posla. O toj pobjedi i danas svjedoči natpis iznad gradskih vrata napisan na latinskom jeziku.

Osjećajući da se približava kraj njezina života, zamolila je da je prenesu u crkvu sv. Pavla i u njoj je, od svoga ispovjednika dominikanca Tome Basca, primila sakramente. Željela je da joj čitaju opis Kristove muke iz Ivanova evanđelja. Sveto je predala svoju dušu Bogu u 72. godini života, nakon 52 godine uzornoga pokorničkog života.

Tijelo joj je neraspadnuto bilo u crkvi sv. Pavla do 1807. godine kada je francuska vojska crkvu pretvorila u skladište pa je Ozanino tijelo preneseno u crkvu sv. Marije.

Imala je dar proricanja i viđenja. Narod ju je štovao kao sveticu i utjecao joj se u svojim potrebama. Uz sv. Tripuna, suzaštitnica je grada Kotora. Štuju je i katolički i pravoslavni vjernici.

Postupak za proglašenje blaženom započeo je u Kotoru 1905. godine i uspješno završio u Rimu pa ju je papa Pio XI. godine 1927. proglasio blaženom. U tijeku je proces za proglašenje bl. Ozane svetom.

Spomendan joj je 27. travnja.

MOLITVA BL. OZANI KOTORSKOJ

S velikim se pouzdanjem utječem Tebi, blažena Ozano, koja si još za života spremno pritekla u pomoć svima koji su se Tebi utjecali. Izmoli mi nebesku pomoć u ovoj mojoj potrebi (...), da mogu zajedno s Tobom zahvaljivati Bogu i slaviti ga u sve dane svojega života.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.

BL. ALOJZIJE STEPINAC

zagrebački nadbiskup, kardinal, mučenik

(Brezarić, župa Krašić, 8. svibnja 1898. –
Krašić, 10. veljače 1960.)

Alojzije Stepinac rođen je 8. svibnja 1898. godine u *Dolini kardinala*, u Brezariću, župa Krašić, kao peto od osmero djece u obitelji Barbare i Josipa Stepinca. Na krštenju je dobio ime Viktor. Bio je uspješan osnovnoškolac i zagrebački gimnazijalac, i ranjeni vojnik i zarobljenik u Prvom svjetskom ratu. Bio je i zaručen, studirao je agronomiju, a onda je odlučio postati svećenik. Majka Barbara izmolila je njegovo svećeničko zvanje.

Bogoslovni nauk završio je u Rimu, gdje je 26. listopada 1930. godine zaređen za svećenika. Papa Pio XI. imenovao ga je 1934. zagrebačkim nadbiskupom koadjutorom, čime je postao najmlađi biskup na svijetu. Komunisti su ga uhitili 1945. i u montiranom ga političkom procesu osudili na šesnaest godina zatvora, premda je tijekom Drugoga svjetskoga rata bio zaštitnik svih progonjenih i ugroženih. Pet je godina odrobijao u zloglasnoj lepoglavskoj kaznionici, gdje su mu stavljali otrov u hranu, nakon čega je bio zatočen devet godina u kućnome pritvoru župne kuće u Krašiću. Kardinalom je imenovan 1953. Odbio je poći u Rim, znajući da mu neće biti dopušten povratak u domovinu. Biskupsko služenje proživio je pod geslom: *U Tebe se, Gospodine, uzdam!* (Ps 31, 1). Sav taj put učinio je da bl. Alojzije Stepinac i nakon smrti snažno živi u srcima i molitvama hrvatskoga vjerničkog puka.

Stepinac se hrabro suočio s povijesnim izazovima. Proročki je prokazivao razorne moći svih ideologija kojima je cilj bio protivan Božjem nauku i dostojanstvu ljudske osobe. Svi prognani zbog rasne, klasne i nacionalne ideologije u njemu su imali svojega zaštitnika. U liječenju socijalne bijede darivao je od svojega stola i crkvenih dobara, utemeljio je caritas. Osnivao je nova župna središta, marno promicao katolički tisak, nastojao urediti katolička društva prema načelima crkvenog učiteljstva, uključivao je redovnike i redovnice u pastoralni i karitativni život Nadbiskupije te tješio i duhovno podizao obespravljeni puk.

U hrvatskome narodu širio je duh zahvalnosti prema Bogu kroz pobožnosti nadoknade za grijehe psovke i pobačaja. Gorljivo je promicao pobožnost prema euharistiji često govoreći: *Onome tko se drži Isusa, sve biva lako!* Iskazivao je sinovsku odanost prema Bogorodici. Svoju je vjeru krijepio moleći dnevno sva otajstva krunice.

Iz njegove predanosti u volju Božju bijaše vidljivo kako životnu snagu i nauk crpi iz Biblije. Do te je mjere bio uronjen u Sveto pismo da je sva zbivanja prosuđivao na temelju Objave i u svjetlu

Božje providnosti. Proživljavao je Crkvu kao mistično tijelo Kristovo. To se vidjelo u njegovoj skrbi za Crkvu na svim stranama svijeta, u strpljivom podnošenju patnji i poniženjima, kao i u svijesti da ga molitve sveopće Crkve vežu u neraskidivo jedinstvo s rimskim biskupom. U borbi s progoniteljima Katoličke Crkve poticao je sebe i druge na vjernost riječima: *Gdje je Petar, tamo je Crkva!* i jačao pouzdanjem: *Oluja će proći, a Bog ostaje zauvijek!*

U Crkvi u Hrvata utirao je put k biblijskim izvorima propovijedanja i katehizacije. Živio je od Božje riječi i njome nadahnut hrabrio je druge na popravak života i evanđeosko poimanje rodoljublja. To ga je približilo njegovim vjernicima do te mjere da je Crkva u Hrvata živjela njegovim uvjerenjem, prihvatila njegovo stajalište i jačala se njegovom vjerom.

U svakom je političkom sustavu branio slobodu i nadnaravno podrijetlo Katoličke Crkve. Kada zbog vjernosti savjesti nije dopustio da Crkva postane ropkinjom komunističke ideologije te da se odcijepljenjem od Rima stvori tzv. *hrvatska nacionalna Crkva*, montiran mu je politički proces na kojem ga je komunistički sud 11. listopada 1946. godine osudio na 16 godina robije. Hrvatski sabor 14. veljače 1992. poništio je sud-

sku presudu i osudio politički sudski postupak protiv zagrebačkoga nadbiskupa Alojzija Stepinca. Za njegovu hrabrost i svjedočko trpljenje papa Pio XII. uvrstio ga je 1953. u zbor kardinala.

Tijekom cijeloga života, a osobito u zatvoru i sužanjstvu, pokazao se kao vjeran sluga Božji. Njegova neprestana molitva, osobito za progonitelje Crkve, pozivi na opraštanje i življenje kršćanskih kreposti, odavali su čovjeka žive vjere, neslomljivoga pouzdanja i djelatne ljubavi. Tako je svojim životom uistinu ostvarivao program što ga je zapisao 29. prosinca 1956. godine u vrijeme krašićkoga sužanjstva: *Naši bi se ideali mogli sažeti u jednu riječ – Bog! Bog naš uzor, Bog naš život, Bog i svjetlo naše na stazama ovoga zemaljskog života!* Umro je na glasu svetosti i mučeništva u Krašiću 10. veljače 1960., a pokopan je u zagrebačkoj katedrali. Njegov je grob mjesto neprekinute molitve i vrelo uslišanja.

Godine 1981. u Rimu je službeno započeo kanonski proces za njegovo proglašenje blaženim. U listopadu 1998. u hrvatskom nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim. Nakon toga je nastavljen proces za proglašenje svetim koji je završen. Očekuje se kanonizacija bl. Alojzija Stepinca.

Spomendan mu je 10. veljače.

MOLITVA BL. ALOJZIJU STEPINCU

Svemogući vječni Bože,
Ti si svojem blaženom biskupu
Alojziju pomogao da se za pravdu
bori do smrti.
Daj nam po njegovu zagovoru, iz
ljubavi prema Tebi, podnositi sve
protivštine i svim bićem težiti za
Tobom, jedinim pravim životom.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.

BL. MARIJA PROPETOG ISUSA PETKOVIĆ

redovnica, utemeljiteljica
redovničke zajednice Kćeri Milosrđa,
odgajateljica, misionarka

(Blato na Korčuli, 10. prosinca 1892. – Rim, 9. srpnja 1966.)

Hrvatska blaženica, utemeljiteljica Družbe Kćeri Milosrđa, Marija Propetog Isusa Petković rođena je u Blatu na Korčuli 10. prosinca 1892. godine, u imućnoj obitelji Marije i Antuna Petkovića Kovača kao osma od desetero djece. Izuzetno bistra, u pučku je školu krenula s pet godina, a završila ju s jedanaest. Nakon navršene četrnaeste godine života 21. studenoga 1906. položila je zavjet vječne čistoće. Premda je bila krhka i često boležljiva, uz obveze u očinskom domu, Marija je u rodnom Blatu vodila tri vjerska društva te je djecu obitelji koje su radile na posjedu njezina oca poučavala vjeronauku i glavnim predmetima u školi. Kada su 1919. godine Službenice Milosrđa napustile kuću u Blatu, na poziv je svojega duhovnog voditelja, dubrovačkoga biskupa Josipa Marčelića, preuzela skrb za tu kuću te se, zajedno s nekoliko svojih kolegica, pobrinula i za njoj pripojene ustanove.

Na blagdan sv. Franje 4. listopada 1920. godine, na poticaj biskupa Marčelića, utemeljila je Družbu Kćeri Milosrđa Trećega samostanskog reda sv. Franje, sa svrhom da preko djela milosrđa širi spoznaju božanske ljubavi i milosrđa, a na redovničkom oblačenju dobila je ime Marija Propetog Isusa te je izabrana za vrhovnu poglavaricu družbe. Na crkvenom zemljištu, u trošnoj i tijesnoj crkvenoj kući u blizini župne crkve, rođena je prva izvorna hrvatska franjevačka zajednica Kćeri Milosrđa. U počecima su redovnice u Blatu vlastitim radom uzdržavale do tristo siromašne djece, a pomagale su i mnogim udovicama te sirotinji. Kada su potrošile vlastita sredstva, Marija je više puta išla u prošnju po Slavoniji i Vojvodini. Dobivala je pomoć za siromašne, a pomoć joj je poslao i sam papa Pio XI. Godine 1923. preuzela je skrb za djecu u dječjem domu *Kolevka* u Subotici, nakon čega je otvorila brojna prihvatilišta za djecu u Slavoniji, Vojvodini, Makedoniji i Srbiji.

Godine 1936. Družba je nastavila djelovati i u Argentini, gdje su se redovnice posvetile radu s djecom u vrtićima, školama te radu s bolesnom djecom. Sama je Marija u Latinskoj Americi boravila od 1940. do 1952., promičući nova djela odgoja i dobrotvornosti. Uz

vjerski nauk organizirala je pouku o higijeni, ekonomiji, domaćinskim poslovima, šivanju i krojenju, pletenju, bolničarstvu i strojopisu.

U Europu se Marija vratila 1952. godine, i to u Rim gdje je u središtu grada pronašla i kupila kuću za vrhovno sjedište Družbe. Ta je Družba 1956. postala papinskoga prava. Uvjerena da njezina zadaća u Družbi više nije vođenje, nego žrtva i trpljenje, molitva i prikazivanje Gospodinu, Marija je na kapitulu 1961. godine, nakon 40 godina, predala službu vrhovne glavarice, ali je i dalje pratila događaje u Crkvi i Družbi, posebice one izazvane Drugim vatikanskim koncilom. Posebno se zauzimala za čašćenje Boga kao oca i njegova milosrđa.

Družba danas ima više stotina članica koje djeluju na 3 kontinenta u 12 država, a redovnice su se posebno posvetile odgoju i školskoj izobrazbi djece i mladih, katehizaciji, njezi staraca, bolesnika i nemoćnih, misijama i župnom pastoralu.

Marija je preminula na glasu svetosti 9. srpnja 1966. godine. Pokopana je na rimskome groblju Campo Verano, a tri godine poslije njezini su zemaljski ostaci preneseni u kućnu ka-

pelicu vrhovne uprave, gdje su počivali do mjeseca studenoga 1998. godine. Tada su preneseni u rodno Blato te su pokopani u kući matici u kripti samostanske kapelice Krista Kralja. Pri Rimskom vikarijatu 1989. otvoren je biskupijski postupak za njezino proglašenje blaženom. Sveti zbor za proglašenje svetih donio je Odluku o herojskim krepostima službenice Božje 2002. godine, kada je donesena i Odluka o priznatom čudu spašavanja 20 mornara u utrobi potopljene peruanske ratne podmornice Pacocha.

Blaženom ju je proglasio papa Ivan Pavao II., u sklopu trećega pastoralnog pohoda Hrvatskoj 6. lipnja 2003. u Dubrovniku.

Spomendan joj je 9. srpnja.

MOLITVA BL. MARIJI PROPETOG ISUSA PETKOVIĆ

Bože, blažena je Marija Propetog Isusa Petković ustrajno kročila stopama siromašnoga i poniznoga Krista.
Molimo Te da i mi po njezinu zagovoru vjerno izvršavamo svoj životni poziv i postignemo savršenstvo koje si pokazao u svome sinu Isusu Kristu koji živi i kraljuje u vijeke vjekova.
Amen.

BL. IVAN MERZ

vjernik laik, apostol hrvatske mladeži,
profesor francuskoga jezika,
doktor književnosti

(Banja Luka, 16. prosinca 1896. – Zagreb, 10. svibnja 1928.)

Ivan Merz rođen je u Banjoj Luci 1896. kao jedinac Tereze i Mavre Merza, a umro je na glasu svetosti u Zagrebu 10. svibnja 1928. Otac mu je bio austrijski časnik i šef željezničke postaje. U rodnome gradu Ivan je pohađao realnu gimnaziju te maturirao s odličnim uspjehom 1914. godine. Tijekom srednjoškolskoga razdoblja na njega je kulturno i duhovno utjecao profesor književnosti dr. Ljubomir Maraković. Nakon mature Ivan je prema želji svojih roditelja otišao u Vojnu akademiju u Bečko Novo Mjesto gdje je ostao samo tri mjeseca jer nije imao vojničko zvanje. Zatim je upisao studij prava na Bečkom sveučilištu. Već u ljetu iste godine, u punom jeku Prvoga svjetskog rata, bio je pozvan u vojsku. Poslije je otišao na talijansku frontu te tamo ostao do završetka rata. Boravak na ratištu, gdje je svakodnevno gledao smrt i bio izložen stradanjima svake vrste, produbio je njegovu vjeru i učvrstio mu kršćanski pogled na svijet.

Nakon rata 1919. godine nastavio je studij književnosti u Beču. Godinu dana poslije dobio je francusku stipendiju i otišao u Pariz gdje je nastavio isti studij na Sorbonni i Institutu Catholique. Nakon završenoga studija došao je u Zagreb i postao profesor francuskoga jezika na Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji na Kaptolu. Godine 1923. doktorirao je na Zagrebačkom sveučilištu s temom *Utjecaj liturgije na francuske pisce*, napisanom na francuskom jeziku. Zatim je dvije zagrebačke godine privatno, pod isusovačkim vodstvom, studirao kršćansku filozofiju i teologiju te sve važnije papinske i crkvene dokumente zadnjih desetljeća.

Posljednjih šest godina svojega života i boravka u Zagrebu razvijao je veliku apostolsku djelatnost u katoličkim organizacijama za mladež, unoseći u njih Kristov duh evanđelja. Po dolasku u Zagreb 1922. godine izabran je za predsjednika Hrvatskoga katoličkog omladinskog saveza. Prvi je u katoličku javnost unio ideje papinske Katoličke akcije koju je posebno provodio unutar Hrvatskog orlovskog saveza

kojemu je jedan od suosnivača 1923. godine i u kojem obavlja dužnost tajnika sve do kraja života. Toj novoj organizaciji dao je geslo *Žrtva – euharistija – apostolat* po kojemu su živjeli mnogi mladi. Posebno je širio ljubav i odanost prema papi i Crkvi. Ubraja se medu najveće promicatelje liturgijske obnove i euharistijskoga života u hrvatskome narodu. Sam je živio uzornim krsćanskim životom, ispunjenim ljubavlju prema bližnjemu. Posljednjih šest godina svakodnevno je išao na misu i pričest u bazilici Srca Isusova u Zagrebu. Zavrijedio je naziv *svetac euharistije*. Svima je svijetlio nenadmašivim primjerom revnosti za proširenje Kristova kraljevstva i nadnaravno dobro bližnjih, napose mladih.

Umro je sa samo 32 godine od meningitisa nakon neuspjele operacije sinusa 10. svibnja 1928. godine. Pokopan je na zagrebačkom groblju Mirogoju, odakle su njegovi zemaljski ostaci 1977. preneseni i pohranjeni u bazilici Srca Isusova. U svojoj je oporuci zapisao i rečenicu koja je danas uklesana na njegovu grobu: *Očekujem milosrđe Gospodinovo i vječno, potpuno nepodijeljeno po-*

sjedovanje Presvetog Srca Isusova.

Katolička vjera je moje životno zvanje – pisao je majci iz Pariza i to je zvanje u svojem životu ostvario do savršenosti. Nakon njegove smrti mladi su mu na grob stavili vijenac s natpisom: *Hvala ti, orle Kristov, što si nam pokazao put k Suncu!* Tim riječima najbolje je izraženo što je Merz značio mladeži onoga vremena.

Postupak za Ivanovo proglašenje blaženim i svetim pokrenut je još 1958. godine. Bio je istaknuti laik u svjedočenju evanđelja. Tako ga je nazvao papa Ivan Pavao II. prigodom svojega prvog pohoda Hrvatskoj 1994. godine. Tijekom drugoga pohoda Hrvatskoj 1998. papa Ivan Pavao II. u svojoj je propovijedi na misi u Splitu izrekao Ivanove riječi: *Katolička vjera je moje životno zvanje*.

Blaženim ga je proglasio taj isti papa Ivan Pavao II. u Banjoj Luci 22. lipnja 2003. godine.

Ivan Merz prvi je hrvatski beatificirani laik.

Spomendan mu je 10. svibnja.

MOLITVA BL. IVANU MERZU

**Bože, Oče naš,
blaženi je Ivan, vjeran krsnom pozivu na svetost, revno radio na odgoju mladeži u vjeri i kršćanskom životu.
Udijeli i nama da, ojačani njegovim zagovorom i potaknuti njegovim primjerom, vjerno i hrabro nastavimo navješćivati evanđelje i za nj svjedočiti.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.**

BL. DRINSKE MUČENICE

redovnice Družbe Kćeri Božje ljubavi, mučenice, čuvarice zavjeta

MARIJA JULA (KATA) IVANIŠEVIĆ (1893. – 1941.), Hrvatica, Staro Petrovo Selo

BERNADETA BANJA (1912. – 1941.), Hrvatica mađarskog podrijetla, Veliki Grđevac

KRIZINA BOJANC (1885. – 1941.), Slovenka

ANTONIJA FABJAN (1907. – 1941.), Slovenka

BERCHMANA LEIDENIX (1865. – 1941.), Austrijanka

Sestre Kćeri Božje ljubavi djelovale su na Palama, nedaleko Sarajeva, od 1911. do 1941., do dana nasilnog odvođenja pet sestara i njihove mučeničke smrti. Samostan posvećen Majci Božjoj, nazvan Marijin dom, bio je prvotno zamišljen kao mjesto odmora i oporavka sestara iz odgojno-obrazovnog Zavoda sv. Josipa iz Sarajeva i ostalih gostiju. Uz samostan, sestre su otvorile i osnovnu školu te su poučavale pravoslavnu, muslimansku i katoličku djecu sve do 1919., kada im je oduzeto pravo za takvu djelatnost.

Za vrijeme Drugoga svjetskog rata, godine 1941., na Palama su djelovale s. Jula (Kata) Ivanišević, poglavarica, s. Bernadeta Banja, s. Krizina Bojanc, s. Antonija Fabjan i s. Berchmana Leidenix. Nakon zatvaranja škole posvetile su se svom prvotnom apostolatu: primale su sve kojima je bio potreban odmor, oporavak ili bilo kakva pomoć – siromahe, prognanike i izbjeglice. Ponekad je ljeti bilo ugošćeno i nahranjeno i više od šezdeset osoba dnevno. Od 1927. sestre su u Srpskoj narodnoj školi na Palama poučavale katoličku djecu vjeronauk. Kateheze je držala s. Berchmana.

Poglavarica samostana od 1932. bila je s. Jula. Pod njezinim vodstvom nastavilo se s ekumenskim, pastoralnim i karitativnim djelovanjem te je kuća bila uskoro prozvana *gostinjcem siromaha*. U njoj su nalazili materijalnu i duhovnu okrjepu siromasi, prognanici, izbjeglice, prolaznici i gosti. Sestre su primale sve ljude bez razlike na njihovu vjersku ili nacionalnu pripadnost te nastojale djelima pokazati onu ljubav kojom Bog ljubi svakog čovjeka. I tako sve do 11. prosinca 1941., kada su svih pet sestara četnici nasilno odveli, a samostan opljačkali i zapalili.

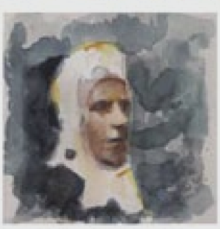
Četiri sestre ubijene su 15. prosinca u Goraždu i bačene u Drinu, a najstarija s. Berchmana ubijena je osam dana kasnije u šumi kod Sjetline. Sestre su ubijene iz mržnje prema vjeri i svega što je katoličko i sveto. Ubijene su zbog vjernosti Bogu po redovničkim zavjetima, osobito zavjetu čistoće – jer nisu pristale ni uz kakve kompromise ni ponude, suprotne njihovu vjerskom i redovničkom uvjerenju, već su

ostale vjerne Kristu, sebi i savjesti, i uz cijenu vlastita života.

Unatoč ratu i teškim poratnim progonima Katoličke Crkve, tih pet ubijenih katoličkih redovnica, mučenica vjere i svoga zvanja, od samog početka pratio je glas mučeništva. Njihovo štovanje kao kršćanskih mučenica, započeto 1941. potajno i s velikim oprezom, nastavilo se bez prekida do danas. Preko generalne uprave Družbe o njima se pročulo u svim zemljama gdje sestre djeluju: u Europi, Sjevernoj i Južnoj Americi te u Africi. Vijest se probijala u javnost i putem medija. Medijsku šutnju u Hrvatskoj prekinuo je 1971. *Glas Koncila* i reportaža don Živka Kustića pod naslovom *Bijele djevice u krvavoj Drini*. Hrvatska je javnost pokazala velik interes jer je prvi put istina o sestrama izišla na vidjelo. No trebalo je čekati još gotovo deset godina kako bi se ohrabrili i o tome pisali i ostali katolički mediji.

Devedesetih godina izlaze iz tiska prve knjige. Najprije, 1990., knjiga krunskog svjedoka don Ante Bakovića *Drinske mučenice*, a 1996. knjiga s. Slavice Buljan *Zavjet krvlju potpisan*, svojevrsni znanstveni i duhovni temelj koji je omogućio pokretanje postupka.

Dijecezanski postupak za proglašenje blaženima s. Jule Ivanišević i četiri susestre svečano je otvoren u Sarajevu 6. prosinca 1999., a tri godine kasnije uspješno završen. Nakon izrade Pozicije 2008. te ispitivanja stručnjaka, papa Benedikt XVI. je u siječnju 2011. potpisao dekret o njihovu mučeništvu, a 24. rujna iste godine sestre Jula, Berchmana, Krizina, Antonija i Bernadeta proglašene su blaženima. Svečanom činu beatifikacije i euharistijskom slavlju u Sarajevu predsjedao je prefekt Kongregacije za kauze svetih kardinal Angelo Amato.

Spomendan im je 15. prosinca.

MOLITVA BL. DRINSKIM MUČENICAMA

**Gospodine Bože,
Ti si blažene Drinske mučenice, sestre Julu, Berchmanu, Krizinu, Antoniju i Bernadetu obdario milošću redovničkoga zvanja i snagom da svoju vjernost i ljubav prema Tebi potvrde prolijevanjem krvi.
Udijeli i nama postojanost u vjeri da se, i uz cijenu trpljenja, ne odijelimo od Tebe.
Ponizno Te molimo da ove svoje blaženice pridružiš zajedništvu svetih sveopće Crkve da bismo još odvažnije slijedili primjer njihova života i iskusili njihov moćni zagovor u svojim potrebama i životnim borbama.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.**

BL. MIROSLAV BULEŠIĆ
svećenik, mučenik,
sjemenišni profesor, propovjednik

(Čabrunići, 13. svibnja 1920. – Lanišće, 24. kolovoza 1947.)

Miroslav Bulešić rođen je 13. svibnja 1920. u malom istarskom mjestu Čabrunići po roditeljima Luciji i Mihu Bulešiću. Osnovnu školu započeo je u Jurišićima. U desetoj godini odlučuje poći u sjemenište pa nastavlja svoje školovanje u Kopru. Zatim ga porečko-pulski biskup šalje na studij u Rim, gdje je na *Gregorianumu* studirao filozofiju i teologiju. Za svećenika je zaređen 1943., a najesen iste godine postaje župnik u Baderni. Ta su ratna vremena bila iznimno teška svima, pa je svoje poslanje shvatio kao život Samarijanca, onoga koji pomaže ne gledajući na vjeru ili političku opredijeljenost. No, kako su se u to vrijeme smjenjivali upadi partizana, fašista i Nijemaca, i kako je on svakome, bez obzira na uniformu, pristupao gledajući u njemu prije svega čovjeka, polako je na sebe navlačio bijes antifašista. Miroslav je bio vjeran nauku Crkve i svakome je, tko god je to od njega tražio, podijelio sakramente, bio on Hrvat, Talijan ili Nijemac. Takva odvažnost i dosljednost u nasljedovanju Krista kod mnogih je izazivala mržnju pa su mu počele pristizati prijetnje smrću, no, unatoč njima, ostao je dosljedan u vjeri i odan Crkvi. Iz njegova sačuvana dnevnika razvidno je da je itekako bio svjestan da ga svakoga trenutka mogu ubiti, ali isto tako i da je spreman na takvu smrt, jer je potpuno uvjeren da čini dobro.

U takvim je teškim okolnostima dočekao i završetak rata pa 1945. postaje župnikom u Kanfanaru. Kako je poslije rata ne samo materijalni, nego i duhovni život vjernika bio opustošen, zauzeto se dao na obnavljanje župe u svakom pogledu, posebno radeći na razvijanju pobožnosti i iskrenom i čestom pristupanju sakramentima pomirenja i euharistije. Tijekom školske godine 1946./1947. razriješen je službe župnika i imenovan podravnateljem i profesorom u Biskupijskom sjemeništu u Pazinu, a na tom je mjestu nastavio zdušno odgajati buduće svećenika i učiti ih kako trebaju pod svaku cijenu ostati vjerni Bogu i Crkvi. Bezočnost i agresivnost komunizma i nasilno uvođenje ateističke ideologije postajalo je sve očitije, tako da je sve češće dolazilo do upadanja *napredne komunističke omladine* u crkvene prostore. U takvim se okolnostima zastrašivanja i represije odvijao sav pastoralni život, a njegova je brutalnost posebno dolazila do izražaja u nekim većim liturgijskim slavljima, kada se okupljalo puno vjernika, a napose na krizmama.

Miroslav Bulešić to je itekako osjetio, jer je pratio izaslanika Svete Stolice – biskupa dr. Jakoba Ukmara, koji je u tim krajevima dijelio

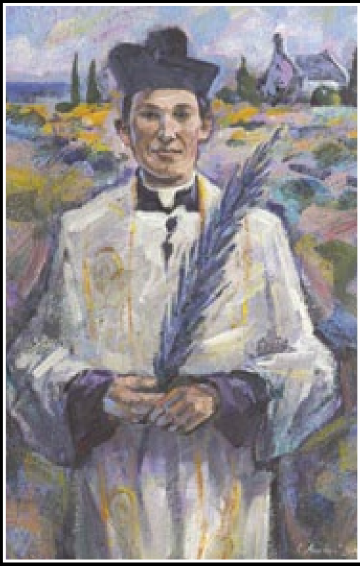

sakrament potvrde. Tako je 23. kolovoza 1947. u Buzetu, gdje se toga dana trebala slaviti krizma, u crkvu upala skupina razularenih komunista s nakanom da razbijaju i tako spriječe dijeljenje sakramenta, a Miroslav je stao ispred svetohraništa i okrenut prema napadačima mirno rekao da mu mogu pristupiti samo preko njega mrtva. Iako su uspjeli spriječiti krizmu, njegovo ih je držanje odvratilo od prvotne nakane, ali ne zadugo. Tako je već sutradan 24. kolovoza 1947. bila krizma u Lanišću, a horde bijesnih komunista, koji su konačno odlučili pokazati svoju moć, međusobno su se udruživale. Krizma je u takvim teškim okolnostima ipak održana, ali je zato kalvarija nastavljena nakon nje. Naime, tada su se biskup Ukmar i Miroslav Bulešić uputili prema župnoj kući, a već petnaestak minuta nakon krizme, oko 11 sati, u župni stan upala je naoružana bijesna skupina komunista željna krvi. Miroslav je stajao ispred vrata župnog ureda, a nasilnici su ga odmah smrtno izboli nožem u grlo. Biskup Ukmar je u to vrijeme bio u župnom uredu, a kad je čuo buku izišao je u predsoblje i vidio Miroslava kako već leži mrtav na podu, dok se njegova krv rasprskala po zidu. Pobjegao je pred pobješnjelim napadačima koji su zaposjeli cijelu kuću u spavaću sobu, ali su nasilnici odmah pošli za njim

i pretukli ga, ostavljajući ga u lokvi krvi i vjerujući da je i on mrtav. Zatim su tražili župnika koji se u međuvremenu sakrio. Biskup je ostao ležati u nesvijesti dvadesetak sati, a njegovo je svjedočenje pokazalo svu brutalnost i bestijalnost komunističke ideologije koja je bila spremna činiti najokorjelije zločine iz mržnje prema vjeri i odanosti Crkvi. Štoviše, takve komunističke vlasti nisu dopustile da se tijelo Miroslava Bulešića sahrani u rodnoj župi, nego je morao biti pokopan u Lanišću. Njegovi su zemni ostaci tek 1958. preneseni u groblje crkve sv. Vincencija u njegovoj rodnoj župi Svetvinčenat, a 2003. i u samu crkvu, gdje su i danas.

Službeni postupak za proglašenje blaženim započeo je još 1956. porečko-pulski biskup Dragutin Nežić, ali su ga komunističke vlasti zabranile. Proces je zatim 1957. otvoren u Rimu, a 2000. biskup Ivan Milovan prebacio je biskupijski postupak u Hrvatsku. Proces je dovršen 2004. godine i sva je dokumentacija vezana uz beatifikaciju poslana u Vatikan. Papa Benedikt XVI. krajem 2012. godine ovlastio je Kongregaciju za proglašenje svetih da objavi dekret o proglašenju blaženim vlč. Miroslava Bulešića. Beatifikacija je održana u Puli 28. rujna 2013.

Spomendan mu je 24. kolovoza.

MOLITVA BL. MIROSLAVU BULEŠIĆU

**Bože, Oče naš nebeski,
Ti si u svećeniku Miroslavu Bulešiću dao svome narodu revnoga pastira i neustrašivog mučenika.
Po njegovu zagovoru učvrsti u nama vjeru i ustrajnu strpljivost u teškoćama života te daj da se spremno zalažemo za rast i jedinstvo Crkve.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.**

BL. SERAFIN GLASNOVIĆ KODIĆ

(Janjevo, 25. travnja 1893. – Lezhe, 11. svibnja 1947.)

I BL. ANTON MUZIĆ

(Vrnavoklo, 12. svibnja 1921. – Skadar, proljeće 1948.)

svećenici, Hrvati s Kosova, mučenici komunističkoga režima iz Albanije u razdoblju od 1945. do 1974.

Serafin Glasnović Kodić rođen je u Janjevu na Kosovu 25. travnja 1893. od majke Antonije r. Rodić i oca Gašpara. Sa šesnaest godina pristupio je franjevačkom redu postavši član Albanske provincije Navještenja Blažene Djevice Marije. Za svećenika je zaređen 1915. Teologiju je studirao u Skadru i Grazu. Pastoralno je djelovao u Albaniji. U svojoj provinciji bio je definitor, ekonom i profesor.

Nakon Drugoga svjetskog rata Komunistička Partija preuzela je vlast u Albaniji i započela sustavno proganjati Katoličku Crkvu. Franjevcima je bila oduzeta sva imovina i njihova egzistencija dovedena je u pitanje. Stoga su franjevci sazvali sastanak na razini cijele Provincije tražeći odgovor kako preživjeti tu tešku situaciju. Nakon sastanka fra Serafin je bio uhićen. Komunističke vlasti zahtijevale su od njega da lažno optuži svoju subraću u zamjenu za slobodu. No, fra Serafin nije htio pristati na izdaju.

Zbog toga je okrutno mučen. Pretrpio je silne boli, a od posljedica mučenja umro je 11. svibnja 1947. godine u franjevačkom samostanu u Lezheu koji je u to vrijeme bio pretvoren u bolnicu. Kosti fra Serafina pronađene su 1994., kada je bolničarka Marie Ndoja, koja ga je njegovala tijekom posljednjih dana života, otkrila gdje je kriomice pokopan. Njegovi posmrtni ostaci otada se nalaze u temeljima današnje franjevačke crkve Navještenja Blažene Djevice Marije u Lezheu u Albaniji.

Osim u Janjevu, u Hrvatskoj se bl. Serafin na poseban način časti u Kistanjama i u zagrebačkom naselju Dubrava, gdje su i njegove relikvije, tj. u župama koje su nastanili Hrvati iz Janjeva tijekom Domovinskoga rata.

Anton Muzić rođen je 12. svibnja 1921. godine u Vrnavokolu na Kosovu u župi Letnica od roditelja Dilje i Dejka. Obitelj je bila siromašna, skromna i pobožna. Osobito su častili Gospu Letničku. U pobožnosti se isticala majka Dilje koja je sve poslove obavljala s molitvom na usnama i krunicom u rukama. Ona je tu pobožnost prenijela i svojem najstarijem sinu Antonu koji se isticao u vjernosti Bogu i vršenju svojih obveza. Zapazio je to i biskup Ivan Gnidovec tijekom pohoda župi Letnica te je upitao Antonova oca da pusti sina u svećenike. Otac Dejko mu je odgovorio: *Preuzvišeni, on nije moj, nego Božji, jer On mi ga je poklonio. Ako ga Bog zove, poklanjam ga rado.* Tako je Anton, završivši srednju školu u Skadru, nastavio studij na Papinskom sveučilištu *Gregorijani* u Rimu gdje je 1945. godine zaređen za svećenika.

Nakon povratka u Albaniju imenovan je nadbiskupijskim kancelarom. Komunističke vlasti uhitile su ga 1947. godine i optužile da je špijun *Vatikana* i *neprijatelj naroda*. Zatvorili su ga i tražili od njega da se odrekne svoje vjere. Budući da je don Anton nije htio zanijekati, mučen je strašnim mukama.

Kako bi mu slomili duh, bio je prisiljen petnaest dana i noći nepomično stajati pred zidom. Za to vrijeme neprestano su ga polijevali vodom. Potom su ga promrzlog i nemoćnog ostavljali da spava na golom podu. Zbog neljudskih uvjeta u kojima je živio, obolio je od tuberkuloze. Na kraju su mu polomili ruke i noge te ga pustili da se brani sa slobode. Na montiranom sudskom procesu, koji je započeo 14. siječnja 1948. godine, uvjetno je oslobođen jer se zbog dugotrajnog mučenja smrtno razbolio. Pet mjeseci nakon što je oslobođen, umro je u strašnim bolovima od posljedica mučenja, u rezidenciji skadarskog nadbiskupa. Njegovi posmrtni ostaci su u skadarskoj katedrali, a blaženikove relikvije su u njegovoj rodnoj Letnici i u Voćinu.

Fra Serafin Glasnović Kodić i don Anton Muzić proglašeni su blaženima 5. studenoga 2016. u katedrali sv. Stjepana u Skadru na završetku kauze od 38 mučenika iz Albanije ubijenih u vremenu od 1945. do 1974., među kojima su bila i njih dvojica Hrvata s Kosova.

Spomendan im je 5. studenoga.

MOLITVA BLAŽENIMA ANTONU MUZIĆU I SERAFINU GLASNOVIĆU KODIĆU

Svemogući Bože!
Ti si blaženom Antonu Muziću i Serafinu Glasnoviću Kodiću, svećenicima, dao jakost da u progonu i mučeništvu ostanu vjerni Isusu Kristu i njegovoj Crkvi te postignu vječnu slavu.
Molimo Te, po njihovu zagovoru udijeli i nama postojanost u vjeri, čvrstu povezanost s Isusom Kristom u Katoličkoj Crkvi i odvažnost svjedočiti ga u svakodnevnom životu.
Po istom Kristu Gospodinu našemu.
Amen.

Hrvatskim blaženicima smatraju se i sljedeći duhovni velikani čije su štovanje pape odobrili, premda za njih nije vođen službeni postupak beatifikacije. Zato ih nema u liturgijskom kalendaru Hrvatske biskupske konferencije.

BL. OTON IZ PULE

svećenik, franjevac, ispovjednik

(Pula, 13. stoljeće – Pula, 14. prosinca 1241.)

Bl. Otona štuje se osobito kao iscjelitelja pa mu se i danas mnogi obraćaju u teškim prigodama i raznim bolestima. U djelima crkvenih kroničara opisuje se čak četrnaest čudesnih ozdravljenja njemu pripisanih. Po njima, bl. Oton ozdravio je šestero oduzetih, dvije slijepe osobe te po jednoga bolesnika od grlobolje, nijemosti i deformacije usta. Jednomu su i slomljene kosti u trenu zarasle, a iz jednog je čovjeka protjerao zloduha.

Spomendan mu je 14. prosinca.

BL. JULIJAN IZ BALA
svećenik, franjevac, pomiritelj

(Bale u Istri, oko 1300. – Bale u Istri, 1. svibnja 1349.)

Bl. Julijan živio je u mjestašcu Bale, između Rovinja i Pule, u čijoj župnoj crkvi Marijina pohođenja i danas počiva njegovo tijelo. Kao mladić ulazi u Franjevački samostan sv. Mihovila, na istoimenu brdašcu povrh mjesta. Ondje postaje svećenikom i dolazi na glas svetosti zahvaljujući kreposnu životu. Narod ga časti i štuje odmah nakon smrti, a u 15. st. i općinskim statutom određena su tri dana za njegovo svetkovanje.

Godine 1910. papa Pio X. službeno je odobrio njegovo štovanje, navodeći u dekretu da je Julijan bio *pun revnosti u spašavanju duša* te da je *obilazio u svetoj službi istarska sela i gradove, šireći i unoseći mir i slogu među zavađene građane*.

Spomendan mu je 1. svibnja.

BL. JAKOV ZADRANIN
franjevac, brat pomoćnik, ljekarnik

(Zadar, oko 1400. – Bitetto, Italija, 27. travnja 1490.)

Bl. Jakov Zadranin u dvadesetoj godini stupio je među franjevce u svom rodnom gradu, ali je veći dio života proveo u Italiji, na jugu te zemlje. Kao brat opslužitelj bio je zadužen za skupljanje milostinje i puno je putovao. Za vrijeme epidemije kuge 1482. godine pokazao je veliku ljubav i uslužnost prema bolesnicima te je odmah nakon smrti u gradu Bitettu bio štovan kao svetac, znan i po nazivu *Illyricus* (Hrvat).

Papa Klement XI. i službeno je 1700. odobrio njegovo štovanje.

Spomendan mu je 27. travnja.

BL. KATARINA KOSAČA KOTROMANIĆ
bosanska kraljica, članica franjevačkoga svjetovnog reda, dobrotvorka

(Blagaj kraj Mostara, vjerojatno 1425. – Rim, 25. listopada 1478.)

Kao kći hercega Stjepana Kosače, čija je obitelj zbog otpora turskim osvajačima prijateljevala s obitelji bosanskoga kralja, Katarina se još u mladim danima zaljubila u bosanskog prijestolonasljednika Stjepana Tomaša Kotromanića, za kojeg se i udala 1446. godine. Tada se odrekla i svoje bogumilske vjere, postavši katolkinja. Postala je tako i bosanska kraljica. Kraljevski par stolovao je u Bobovcu, pokraj Kraljeve Sutjeske. Katarina je od djetinjstva voljela siromahe pa ih je darivala u svakoj prigodi. Ušla je u franjevački treći red. Nakon smrti supruga i turskog osvajanja Bosne povukla se na Kupres, pa u Dubrovnik, a na kraju je bila prisiljena i na progonstvo. Istodobno su njezinu djecu Šimuna i Katarinu oteli Turci i nasilu ih poturčili. Katarina je stigla sve do Rima, gdje je do smrti radila na oslobađanju svoje zemlje i obrani svoje vjere. U znak sjećanja na njezinu tužnu sudbinu žene Kraljeve Sutjeske i danas se pokrivaju crnim rupcima, a legenda govori da ih je upravo Katarina nekoć davno naučila vesti takve rupce.

Spomendan joj je 25. listopada.

SLUGE I SLUŽBENICE BOŽJE

Sluge i službenice Božje osobe su umrle na glasu svetosti, a za koje se vodi crkveni postupak za proglašenje blaženima. To znači da je za njih, na razini biskupije, mjesni biskup otvorio kauzu ili postupak te da je prema crkvenim propisima otvoren i ured postulature koji prikuplja sve potrebne podatke za proglašenje blaženima i svetima.

U Hrvatskoj je u tijeku gotovo četrdeset postupaka za proglašenje blaženima.

Pregled donosimo prema vremenu pokretanja kauze.

ELIZABETA GOLUBIĆ
(G. G. COLOMBIS, 1735. – 1801.)
benediktinka – 19. st.

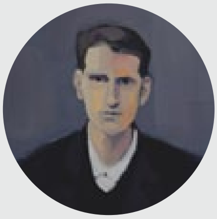
ŠIMUN FILIPOVIĆ
(1732. – 1802.)
svećenik, franjevac, teolog, ispovjednik, isposnik – 19. st.

NIKOLA BIJANKOVIĆ
(1645. – 1730.)
svećenik, kanonik, makarski biskup, doktor teologije, učitelj klerika, prevoditelj i pisac – 1881.

ANA MARIJA MAROVIĆ
(1815. – 1887.)
redovnica, umjetnica, dobrotvorka, utemeljiteljica Družbe za naknadu uvreda nanesenih Presvetom Srcu Isusovu – 1887.

PETAR BARBARIĆ
(1874. – 1897.)
pastir, trgovački pomoćnik,
isusovački sjemeništarac – 1939.

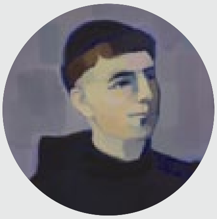
LINO MAUPAS
(1866. – 1924.)
svećenik, franjevac, apostol siromaha
i utamničenika – 1942.

JOSIP LANG
(1857. – 1924.)
svećenik, bolnički duhovnik, odgojitelj,
zagrebački pomoćni biskup, dobrotvor,
prijatelj siromaha – 1943.

VENDELIN VOŠNJAK
(1861. – 1933.)
svećenik, franjevac, odgojitelj, provincijal – 1963.

KLAUDIJA BOELLEIN
(1875. – 1952.)
uršulinka, ravnateljica, učiteljica,
mističarka – 1971.

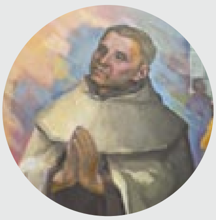

EGIDIJE BULEŠIĆ
(1905. – 1929.)
mladić, mornar, tehnički crtač, bravar,
svjetovni franjevac – 1974.

ANTE ANTIĆ
(1893. – 1965.)
svećenik, franjevac, ispovjednik,
odgajatelj mladih, duhovni vođa – 1984.

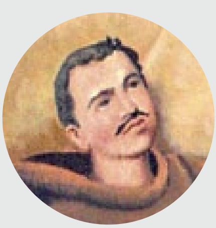
GERARD TOMO STANTIĆ
(1876. – 1956.)
svećenik, karmelićanin, ispovjednik,
prijatelj bolesnika – 1985.

ALEKSA BENIGAR
(1893. – 1988.)
svećenik, franjevac, misionar, teolog,
profesor, pisac – 1995.

JOSIP STADLER
(1843. – 1918.)
svećenik, doktor teologije, profesor,
sarajevski nadbiskup, utemeljitelj Družbe
Služavke Maloga Isusa – 2002.

ALOJZIJE PALIĆ
(1878. – 1913.)
svećenik, franjevac, mučenik – 2002.

PLACIDO CORTESE

(1907. – 1944.)
svećenik, franjevac konventualac, katolički novinar i urednik, dobrotvor, mučenik – 2002.

KLARA ŽIŽIĆ

(1626. – 1706.)
redovnica, utemeljiteljica Družbe sestara franjevki od Bezgrešne – 2004.

ANTE TOMIČIĆ

(1901. – 1981.)
franjevac kapucin, sakristan, vratar – 2005.

ANTONIO RENDIĆ IVANOVIĆ

(1896. – 1993.)
liječnik, pisac – 2005.

MARICA STANKOVIĆ

(1900. – 1957.)
odgojno-obrazovna djelatnica, spisateljica, utemeljiteljica svjetovnog instituta Suradnice Krista Kralja – 2006.

IVAN PERAN
(1920. – 2003.)
svećenik, franjevac, glazbenik, odgojitelj – 2009.

ŽARKA (JULIJANA) IVASIĆ – 2011.
I ŠEST SUSESTARA – 2018.

ŽARKA (JULIJANA) IVASIĆ
(1908. – 1946.)
milosrdnica, bolničarka, mučenica
M. KORNELIJA (ARMINA) HORVAT
(1886. – 1944.)
LIPHARDA (JOSIPA) HORVAT
(1902. – 1945.)
GERALDA (ANA) JAKOB
(1906. – 1945.)
KONSTANTINA (RUŽA/ROZA) MESAR
(1907. – 1945.)
TROFIMA (MANDA) MILOSLAVIĆ
(1888. – 1950.)
BLANDA (KATARINA) STIPETIĆ
(1889. – 1945.)

PELBART LADISLAV LUKACS
(1916. – 1948.)
svećenik, franjevac, mučenik – 2011.

MARIJA KRUCIFIKSA KOZULIĆ
(1852. – 1922.)
redovnica, učiteljica glazbe, utemeljiteljica izvorne hrvatske Družbe sestara Presvetog Srca Isusova, osnivateljica karitativnih ustanova – 2013.

ANTUN MAHNIĆ

(1850. – 1920.)
svećenik, doktor teologije, krčki biskup,
utemeljitelj Hrvatskoga katoličkog pokreta, pokretač više katoličkih časopisa, prijatelj mladeži – 2013.

TARSILLA HOST-IVEŠIĆ

(1905. – 1958.)
redovnica Družbe Svetih Srdaca
Isusa i Marije – 2013.

KREŠIMIR BARIŠIĆ

(1907. – 1941.)
svećenik, trapist, katehet, mučenik – 2014.

ANTUN DUJLOVIĆ

(1914. – 1943.)
svećenik, mučenik – 2014.

JURAJ GOSPODNETIĆ

(1910. – 1941.)
svećenik, mučenik – 2014.

WALDEMAR MAKSIMILIJAN NESTOR

(1988. – 1941.)
svećenik, trapist, mučenik – 2014.

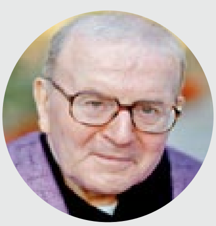
ANTE GABRIĆ

(1915. – 1988.)
svećenik, isusovac, misionar, prosvjetitelj – 2015.

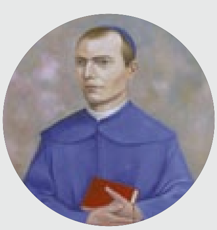
LOVRO MILANOVIĆ

(1777. – 1807.)
svećenik, franjevac, mučenik – 2015.

DANIJEL HEKIĆ

(1926. – 2009.)
svećenik, franjevac – 2015.

IVAN BONIFACIJE PAVLETIĆ

(1864. – 1897.)
redovnik Družbe sinova Bezgrješnog Začeća,
postolar, dvoritelj bolesnih, odgojitelj
novaka – 2016.

OSOBE NA GLASU SVETOSTI

Osoba na glasu svetosti, a osobito mučenika, u hrvatskom narodu ima puno.

Na glasu svetosti su oni koje su suvremenici još za života doživjeli da su živjeli sveto. Za neke od njih zasigurno će biti pokrenuti postupci za proglašenje blaženima i svetima.

I mučenički je niz u hrvatskom narodu, nažalost, dugačak.

Pred nama je popis tek nekoliko osoba na glasu svetosti. Cjelovit popis zapravo je nemoguće sastaviti.

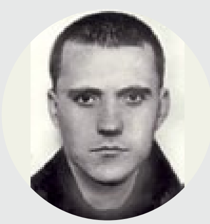
ANĐEO ZVIZDOVIĆ (1420. – 1498.)
svećenik, franjevac, propovjednik, upravitelj Bosanske franjevačke kustodije

PETAR PERICA (1881. – 1944.)
svećenik, isusovac, pjesnik, mučenik

PETAR ŽAGMEŠTAR (1899. – 1945.)
svećenik, katehet, odgojitelj, otac sisačke sirotinje, mučenik

RAFO KALINIĆ (1910. – 1943.)
svećenik, franjevac, mučenik

LEO PETROVIĆ I 65 SUBRAĆE HERCEGOVAČKIH FRANJEVACA
66 hercegovačkih franjevaca ubijenih od 1942. do 1945.

DOMINIK BARAČ (1912. – 1945.)
svećenik, dominikanac, doktor teologije, profesor, mučenik

STJEPAN KRANJČIĆ (1918. – 1968.)
svećenik, doktor kanonskoga prava, pisac, karitativni djelatnik

FRANJO KUHARIĆ (1919. – 2002.)
svećnik, zagrebački nadbiskup i kardinal

IVAN BURIK (1928. – 1991.)
svećenik, prijatelj siromaha, mučenik

ANTUN GRAHOVAR (1951. – 1990.)
svećenik, mučenik, prva svećenička žrtva Domovinskoga rata

VJEKO ĆURIĆ (1957. – 1998.)
svećenik, franjevac, misionar, mučenik

DUHOVNO ZAJEDNIŠTVO SV. JOSIPA I HRVATSKIH SVETACA I BLAŽENIKA

Kada je zagrebački biskup Martin Borković predlagao Hrvatskom saboru da Hrvatsko kraljevstvo stavi pod zaštitu sv. Josipa, zasigurno nije mislio samo na obranu Hrvata od okupacijskih apetita susjednih naroda i onih koji su prodirali s Istoka i Zapada. Iako to vrijeme jest bremenito i okupirani su mnogi krajevi nastanjeni Hrvatima, zagrebački biskup Martin Borković, kao i svi tadašnjih hrvatski sabornici, bdiju i nad identitetom hrvatskoga naroda stavljajući ga pod Josipovu zaštitu.

Sveti je Josip bio plemenitog podrijetla, izravni je potomak najslavnijega židovskog kralja Davida. Unatoč tomu ostaje ponizan pa ga evanđelisti prikazuju kao zanatliju, drvodjelju. Iako malen u očima ondašnjih svjetskih moćnika, Bog poniznoga Josipa uzveličava djevičanskim očinstvom Božjemu sinu Isusu Kristu.

Stavljajući Hrvatsko kraljevstvo pod zaštitu sv. Josipa, odnosno cijeli hrvatskih narod, bez obzira na to unutar kojih političkih i inih granica živio, hrvatsko je vodstvo, kako ono narodno tako i ono crkveno, osiguralo političku samostalnost koja u našem vremenu snažno dolazi do izražaja, ali i veliku duhovnu snagu koju potvrđuju hrvatskih duhovni velikani.

Iako su neki hrvatski sveci i blaženici svoju svetost ostvarili i prije izbora sv. Josipa za zaštitnika hrvatskoga naroda, njihovo proglašenje blaženima i svetima ipak se događa kasnije, u vremenu u kojem već sv. Josip bdije nad povjerenim mu hrvatskim narodom.

Uvjeren sam da nadahnuće za nasljedovanje i posluživanje Krista hrvatski duhovni velikani pronalaze i u sv. Josipu te ih sv. Josip kao izabrani nebeski zaštitnik hrvatskoga naroda svojim primjerom i zagovorom prati. Pomnije istraživanje životopisa hrvatskih blaženika i svetaca i onih za koje se vodi proces beatifikacije i kanonizacije uvijek otkriva njihovo štovanje Blažene Djevice Marije, a uz nju sv. Josipa. Marija jest advocata Croatiae, kao što je i sveti Josip protector Cratiae!

Upravo to i jest razlog i poticaj upravi Nacionalnog svetišta svetog Josipa za većim promicanjem hrvatske duhovnosti kroz promicanje svetačkog života hrvatskih duhovnih velikana. Višegodišnji hod po hrvatskim krajevima izložbe slika hrvatskih svetaca i blaženika koju zadnjih godina organizira Nacionalno svetište svetog Josipa u Karlovcu jedna je od aktivnosti.

Izdavanje ove knjižice s kratkim životopisima, molitvama i likovnim prikazima svetih i blaženih hrvatskih ljudi, čiji je život bio prožet kršćanskim vrijednostima ostvarenim u herojskom stupnju, novi je doprinos promociji kršćanskih vrijednosti s hrvatskim predznakom.

Proučavanje hrvatskih svetaca i blaženika, duhovnih velikana hrvatskoga naroda potiče nas da ih nasljedujemo, a to je onda veliki doprinos ljepšem i blagoslovljenom životu u vremenu i u vječnosti!

Sveti Josipe, zaštitniče Hrvatske, moli za nas!

mons. Antun Sente ml.
rektor Nacionalnoga
svetišta sv. Josipa

Godine 2009. uz 1. Dane hrvatskih svetaca i blaženika, a u sklopu Godine dr. Stjepana Kranjčića, Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić" objavila je, uz suizdavače Župu sv. Ane Križevci, Župu BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina Križevci te Grad Križevce, brošuru „Hrvatski sveci i blaženici u našem narodu".

Ova knjižica, u odnosu na tu brošuru, donosi prikaze u međuvremenu proglašenih hrvatskih blaženika, zatim obogaćene životopise te nove i brojnije likovne prikaze od ranije proglašenih svetaca i blaženika, kao i popis slugu i službenica Božjih te osoba na glasu svetosti.

Sa željom da životopisi u ovoj knjižici budu ujednačeni opsegom i kvalitetom sadržaja, nastali su u kombinaciji podataka iz ranije brošure te uz pomoć pojedinih biskupa, provincijala, postulatora, promicatelja štovanja, uz susretljivost direktora Glasa Koncila Branimira Stanića uvidom u njihova izdanja: album uz 50 godina Maloga koncila *Velikani vjere u Hrvata* urednika Vojmila Žica (2015.) i knjigu *Svjedoci radosne vijesti u hrvatskom narodu* autora Tomislava Krušlina i Sabine Marunčić (2020.).

Molitve su preuzete ili uz dopuštenje pojedinih biskupa i postulatora ili iz službenih molitvenika.

Likovni prikazi hrvatskih duhovnih velikana preuzeti su iz kataloga izložbenih projekata „Hrvatski sveci i blaženici u našem narodu", iz digitalnog arhiva Glasa Koncila te iz privatnih fotoarhiva.

Izdavačima poznati autori likovnih prikaza hrvatskih duhovnih velikana u ovoj knjižici jesu:
Matko Antolčić, Kruno Bošnjak, Josip Botteri Dini, Ana Marija Botteri, Tomislav Buntak, Daniel Butala, Joso Bužan, Ivana Ćavar, Branimir Dorotić, Karin Grenc, Zoran Homen, Tomislav Kršnjavi, Boguslaw Lorek, Ivica Ivan Mareković, Kristina Mareković, Anto Mamuša, Damir Mataušić, Jure Paponja, Hrvoje Marko Peruzović, Josip Trupej, Maja Vidović, Eva Vukina.

ISBN 978-953-8425-01-1

Cijena: 50 kn